

Ældste Jeffrey R. Holland
De Tolv Apostles Kvorum

Prisen for og velsignelserne ved at følge Kristus

Vær stærke. Efterlev trofast evangeliet, selv når andre omkring jer slet ikke gør det.

Præsident Monson, vi elsker dig. Du har givet dit hjerte og helbred i hver eneste kaldelse, Herren har betroet dig, særligt i det hellige embede, du nu bærer. Hele Kirken takker dig for din standhaftige tjeneste og din usvigelige pligttruskab.

Jeg beundrer og opmuntrer alle, som må forblive urokkelige i disse sidste dage. Jeg vil gerne sige og især til de unge i Kirken, at hvis I ikke allerede har oplevet det, så bliver der en dag kaldt på jer til at forsvare jeres tro eller måske udholde personlige angreb, blot fordi I er medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Sådanne situationer og øjeblikke kræver både mod og høflighed.

En søstermissionær skrev fx for nylig til mig: »Min kammerat og jeg så en mand sidde på en bænk i byen, hvor han spiste sin frokost. Da vi nærmede os, kiggede han op og så vore navneskilte. Med et forfærdet udtryk i øjnene sprang han op og hævede hånden for at slå mig. Jeg nåede lige at dukke mig, hvilket bare fik ham til at spytte sin mad ud over mig samtidig

med, at han svor og forbandede os på det groveste. Vi gik væk uden at sige noget. Jeg prøvede at tørre maden af mit ansigt, men samtidig blev jeg ramt af en klump mast kartoffel, som ramte mig i nakken. Nogle gange er det svært at være missionær, for jeg havde bare lyst til at gå tilbage og gribe fat i den lille mand og skrike: »HVAD BILDER DU DIG IND! Men det gjorde jeg ikke.«

Til denne hengivne missionær vil jeg gerne sige, at du på din egen ydmyge måde er trådt ind i en kreds af yderst fremragende kvinder og mænd, der, som profeten Jakob i Mormons Bog sagde, »[har] hans død for øje, og påtage[r] sig hans kors og bære[r] verdens skam.«¹

Om Kristus selv skrev Jakobs bror Nefi: »Og på grund af ugudelighed vil verden regne ham for noget, der er uden værdi, derfor pisker de ham, og han tåler det; og de slår ham, og han tåler det. Ja, de spytter på ham, og han tåler det på grund af sin kærlige godhed og sin langmodighed med menneskenes børn.«²

I lighed med Frelserens egen oplevelse har der været en lang historik med afvisninger og en smertelig høj pris, som profeter, apostle, missionærer og medlemmer i alle generationer har måttet betale for at ære Guds kald om at vise menneskeheden »en langt bedre vej.«³

Forfatteren af Hebræerbrevet siger: »Men hvorfor sige mere [om dem]?

[De], som ... stoppede løvers gab, slukkede voldsom ild, undgik truende sværd ... blev stærke i krig og slog fjendtlige hære på flugt.

[De] fik deres døde igen ved opstandelse; andre blev pint til døde ...

Andre igen måtte udstå spot og piskeslag, ja, lænker og fængsel.

De blev stenet, gennemsavet, døde for sværdet ... gik omkring i fåreskind og gedehuder og led nød og trængsler og blev mishandlet;

de var for gode til denne verden og måtte flakke om i ørkener, på bjerge, i huler og i jordens kløfter.«⁴

Himlens engle græd helt sikkert, da de optegnede denne pris for at følge Kristus i en verden, der ofte er fjendtligt indstillet over for Guds bud. Frelseren selv sad på Oliebjerget og græd over alle dem, der i århundreder var blevet afvist og slået ihjel i hans tjeneste. Og nu skulle han selv forkastes og slås ihjel.

»Jerusalem, Jerusalem!« græd Jesus, »du, som slår profeterne ihjel og stener dem, der er sendt til dig. Hvor ofte ville jeg ikke samle dine børn, som en høne samler sine kyllinger under vingerne, men I ville ikke.

Se, jeres hus bliver overladt til jer selv, øde og tomt.«⁵

Deri ligger et budskab til enhver ung mand og kvinde i denne kirke. I spekulerer måske over, om det er værd at indtage et moralsk standpunkt i gymnasiet eller tage på mission blot for at blive hånet for en tro, man har

kær eller stå på mål for en masse modstand i et samfund, som sommetider latterliggør et liv i religiøs hengivenhed. Ja, det er prisen værd. Fordi alternativet er, at vore huse overlades »øde« til os – ulykkelige mennesker, ulykkelige familier, ødelagte nabolag og ødelagte nationer.

Det viser det åg, der hviler på dem, der skal bære det messianske budskab. Udover at undervise, opfordre og opmuntre folk (som er den behagelige del af at være discipel) bliver de selv samme budbringere fra tid til anden kaldet til at bekymre sig, advare og sommetider bare græde (det er den smertelige del). De ved alt for godt, at vejen til det forjættede land, »der flyder med mælk og honning,«⁶ nødvendigvis slynger sig forbi Oliebjerget med »må« og »må ikke.«⁷

Desværre er budbringerne af de guddommelige bud ofte ikke mere populære i dag, end de var tidligere, det kan to søstermissionærer, der blev spyttet på, og som fik mad kastet efter sig, bevidne. *Had* er et grimt ord.

Alligevel er der dem i dag, der som den korruperede Akab kan sige: »Jeg hader ham [profeten Mika], for han profeterer mig ikke noget godt, men altid noget ondt.«⁸ Den slags had mod profeternes ærlighed kostede Abinadi livet. For han sagde til kong Noa: »Fordi jeg har sagt jer sandheden, er I vrede på mig ... fordi jeg har talt Guds ord, har I bedømt mig til at være gal.«⁹ De kunne også have brugt ordet provinsiel, patriarkalsk, intolerant, uvenlig, snæversynet, gammeldags og umoderne.

For det er, som Herren selv beklagende sagde til profeten Esajas:

»[Disse] børn, der ikke vil høre Herrens belæring.

De siger til seerne: I må ikke se noget, og til profeterne: I må ikke se syner om sandheden! Tal ord, der forfører os, se syner, der bedrager os!

Vig bort fra vejen, bøj af fra stien, skaf os af med Israels Hellige!«¹⁰

Trist nok, mine unge venner, er det kendetegnende for vor tid, at hvis folk overhovedet ønsker sig en gud,

så vil de have nogle guder, som ikke kræver en masse, de vil have »komfortable guder,« som nogle har kaldt det. Guder, som ikke rykker for meget ved vores verdensbillede, guder, som klapper os på hovedet, får os til at le og siger, at vi skal løbe ud og lege.¹¹

Tal om, at mennesket skaber guder i deres eget billede! Nogle gange – og det er måske det mest ironiske – nævner disse mennesker Jesus som eksempel på sådan en »komfortabel« Gud. Kan det nu passe? Han, som ikke alene sagde, at vi ikke skulle bryde budene, vi skulle ikke engang *tænke* på at bryde dem. For hvis vi tænker på at bryde dem, har vi allerede brudt dem i vores hjerte. Lyder det som en »komfortabel« lære, behager den øret og er den populær ved landsbyens gadekær?

Og hvad med dem, der bare gerne vil se på synd eller røre den på afstand? Jesus sagde ganske slående: »Hvis dit højre øje bringer dig til fald, så riv det ud ... Og hvis din højre hånd bringer dig til fald, så hug den

af.«¹² »Jeg er ikke kommet for at bringe fred, men sværd.«¹³ Han advarede også dem, der troede, at han blot kom med harmløse flokler. Det er ikke overraskende, at de lokale gang på gang »bad ... ham om at forlade deres egn«¹⁴ – når han havde forkyndt der. Det undrer heller ikke, at hans kraft til at udføre mirakel på mirakel blev tilskrevet Djævelen og ikke Gud.¹⁵ Det er indlysende, at spørgsmålet: »Hvad ville Jesus gøre?« ikke altid frembringer et populært svar.

På højdepunktet af sin jordiske tjenestegerning sagde Jesus: »I skal elske hinanden, ligesom jeg har elsket jer.«¹⁶ For at sikre sig, at de havde forstået, hvilken slags

kærlighed han mente, sagde han: »Elsker I mig, så hold mine bud«¹⁷ og »den, der bryder blot ét af de mindste bud og lærer mennesker at gøre det samme, skal kaldes den mindste i Himmeriget.«¹⁸ Kristuslignende kærlighed er det, der er mest brug for på denne planet, delvist fordi det altid har været meningen, at retskaffenhed skulle ledsage den. Så hvis kærlighed skal være vores løsen, hvilket den nødvendigvis *må* være, så må vi, som det blev udtrykt af ham, som personificerede kærligheden, forsvare synden og enhver antydning af fortale for den for andre. Jesus forstod helt klart det, som mange i vores moderne kultur tilsyneladende har glemt. Der

er en afgørende forskel på befalingen om at tilgive synd (som han havde en uendelig evne til at gøre) og at lade synden gå upåttalt hen (hvilket han aldrig gjorde).

Venner, især jer mine unge venner, fat mod. Ren kristuslignende kærlighed, som kommer gennem sand retfærdighed, kan ændre verden. Jeg vidner om, at Jesu Kristi sande og levende evangelium er på jorden, og I er medlemmer af hans sande og levende kirke, som prøver at fortælle andre om det. Jeg bærer vidnesbyrd om det evangelium og den kirke, med særlig vægt på de gengivne præstedømmenøgler, som åbner for kraften og virkningen af frelsende ordinancer.

Jeg er mere sikker på, at de nøgler er blevet gengivet, og at de ordnancer igen er tilgængelige i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, end jeg er på, at jeg står foran jer på denne talerstol, og at I sidder her ved denne konference.

Vær stærke. Efterlev trofast evangeliet, selv når andre omkring jer slet ikke gør det. Forsvar jeres tro med høflighed og medfølelse, men forsvar den. En lang historik med inspirerede røster, deriblandt dem, som I kommer til at høre ved denne konference og den røst, I lige har hørt fra selveste præsident Thomas S. Monson, viser jer den kristne discipels vej. Den er lige og snæver og på nogle punkter uden plads til de store udsving, men det kan blive en spændende og vellykket rejse, hvis »I trænge[r] jer frem med standhaftighed i Kristus og ha[r] et fuldkommen klart håb og en kærlighed til Gud og til alle mennesker.«¹⁹ Ved modigt at følge en sådan kurs vil I smede urokkelig tro, finde ly mod uvejr og hvirvelvindens pile og mærke vor Forlørsers klippefaste styrke. Og hvis I som hengivne disciple bygger derpå, *kan I ikke* falde.²⁰ I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Jakob 1:8.
2. 1 Ne 19:9.
3. 1 Kor 12:31; Eter 12:11.
4. Hebr 11:32–38.
5. Matt 23:37–38.
6. 2 Mos 3:8.
7. Se 2 Mos 20:3–17.
8. 2 Krøn 18:7.
9. Mosi 13:4.
10. Es 30:9–11.
11. Se Henry Fairlie, *The Seven Deadly Sins Today*, 1978, s. 15–16.
12. Se Matt 5:29–30.
13. Matt 10:34.
14. Mark 5:17.
15. Se Matt 9:34.
16. Joh 15:12.
17. Joh 14:15.
18. Eter 5:19; fremhævelse tilføjet.
19. 2 Ne 31:20.
20. Se Hel 5:12.

Ældste Ronald A. Rasband
De Halvfjerds' Præsidium

Disciplens glædelige byrde

Det er et privilegium at opretholde vore ledere. Det ledsages af et personligt ansvar om at dele deres byrde og være Herrens disciple.

Den 20. maj sidste år pløjede en kæmpe tornado igennem Oklahoma Citys forstæder, der ligger i den centrale del af USA, og skabte et spor, der var over 1,6 km bredt og 27 km langt. Denne storm, dette voldsomme angreb fra ødelæggende tornadoer, forandrede både landskabet og menneskene på dens vej.

Blot en uge efter den voldsomme storm blev jeg bedt om at besøge området, hvor hjem og ejendele lå spredt ud over de flade, ødelagte nabolag.

Før jeg tog af sted, talte jeg med vor elskede profet, præsident Thomas S. Monson, der glæder sig over sådanne ærinder for Herren. Med respekt ikke blot for hans embede, men også for hans godhed spurgte jeg: »Hvad ønsker du, at jeg gør? Hvad ønsker du, at jeg siger?«

Han tog kærligt min hånd, som han ville have gjort med alle ofrene og dem, som hjælper, havde han selv været der, og sagde:

»Fortæl dem først, at jeg elsker dem.

Fortæl dem dernæst, at jeg beder for dem.

For det tredje, så vær sød at takke alle dem, der hjælper.«

Som medlem af De Halvfjerds' Præsidium kunne jeg mærke vægten på mine skuldre, som beskrevet med Herrens ord til Moses:

»Saml halvfjerds mænd af Israels ældste, om hvem du ved, at de er ældste og skrivere i folket ...

Jeg vil stige ned og tale med dig dér, og noget af den ånd, som hviler på dig [Moses], vil jeg tage fra dig og lægge på dem; så skal de hjælpe dig med at bære det besvær, folket er, så du ikke er alene om at bære det.«¹

Disse ord stammer fra fordums tid, men Herrens veje har ikke ændret sig.

På nuværende tidspunkt har Herren kaldet 317 halvfjerdere i Kirken, der tjener i 8 kvorummer, som hjælper De Tolv Apostle med at bære den byrde, der ligger på Det Første Præsidentskab. Det er med stor glæde, at jeg føler det ansvar helt ind i sjælen, ligesom mine brødre gør det. Vi er dog ikke de eneste, der hjælper til i dette vidunderlige værk. Som medlemmer af denne verdensomspændende kirke har vi alle den vidunderlige mulighed for at velsigne andre.